

A robbanás egyértelmű üzenet volt. A sétálóutcában főleg egyetemisták kóvályogtak az ebédszünetüket töltő multisokkal, a padokon ücsörögve lögybölték a papírpocharas kávé, és harapták mellé a száraz, indokolatlanul drága burritót.

66 Sepsi László

APU DÜHÖS

Előzmény nélkül történt: elsétáltam egy tűzcsap mellett, a Starbucksból éppen kilépett egy hármasmfogat, két csaj és egy oldalra fésült hajú, egyenletesen borostás kora harmincas fickó, mire a ká-

vézó a hátuk mögött haragos dörrenéssel szilánkokra robbant.

Engem a légnyomás nekivágott az egyik szemben lévő kirakatnak, üvegtörmelék és használt könyvek kupacain heverve néztem végig, ahogy az egyik kevésbé megviselt lány zokogva élesztgeti az immár leégett hajú fickót, de a kezében marad az állkapcsa. Egy babakocsit karóba húzott a vöröslő tűzcsap, körülöttünk pernye hullott az égből és cukorpótló.

Csengett a fülem és elszakadt a kedvenc ingem, ennél több bajom nem esett. Mire kimásztam a kiratkból, már itt voltak a rendőrök és a mentők. Az emberek ordítanak és zokognak, közben meg mindent betölt a kávéillat, ami a Starbucks romjaiból árad.

Odalép hozzám egy rendőr, és kapásból azt mondom neki:

– Nem láttam semmit.

Erre ő megfogja a karom, magához húz, és a fülembé súgja: – Érzem ám rajtad a szagát.

– Én nem érzek semmit, csak a kávé.

Indulnék, amerre eddig is tartottam, de a rendőr hátraránt.

– Az utcának azt a felét lezártuk. Vissza kell menned oda, ahonnan jöttél.

Hátrapillantok arra, ahonnet jöttem. Reggeli kávé illatát hozza a szél.

– Oké, visszafordulok, látja?

– Látom. Indulás!

Indulok, de ő azért taszít rajtam egyet. Recseg a talpam alatt a törmelék, éppen átgondolom a lehetséges kerülőutakat, mikor a telefonom csörögni kezd. Mélyet szippantok a koffeines levegőből, és felveszem.

Tegnap éjjel keveredtem bele, két utcányira a felrobbant Starbuckstól, egy olyan kerthelységben, amit leszórtak zúzott kővel, hogy véletlenül se lehessen részegen eljutni a pulthoz. Egy csajjal ültünk ott, azzal a csajjal, akinek a nedvei még rajtam száradtak, mikor belerepültem a kirakatba. Szinte semmit nem tudtam róla, és most sem sokkal többet. Kedves volt és mosolygós, de nem beszélt sokat, viszont érdeklődve hallgatta a fecsegésemet.

Pár órával korábban tüzet kért, aminek az lett a vége, hogy meghívtam egy italra. Néhány pohár után a félhomályban kitágult pupillákkal beszélünk egymáshoz: ekkor már biztos voltam benne, hogy nem alszom egyedül aznap éjjelen.

Indulás előtt felálltam az asztaltól, hogy utoljára tiszteletemet tegyem a mosdóban. Egyikünk sem kívánt több alkoholt. Végigmentem a kötörmelék közt vezető keskeny járdán, hátra a piszoárokhoz. Enyhe erekcióm volt, ami nem könnyítette meg a vizelést. Bambán bámultam a szakadozva érkező vizeletsugarat, amikor a mellettem álló fickó azt kérdezte:

– Ugye tudod, mit csinálsz, fiú?

A sugár megszakadt egy pillanatra, aztán gyenge nyomáson csordogált tovább.

– Huguozok, azt hiszem.

Felrántja a cipzárját.

– Jobban tennéd, ha most hazamennél.

Én is felrántom az enyémet.

– Pont indulni készültünk.

– Úgy értettem, egyedül.

Végre megnézem az arcát: pár évvel lehet idősebb nálam, de a homloka igen magas és mintha az egyik szemöldöke őszülne. Vagy rizsporos. Elfordul tőlem és mosni kezdi a kezét.

– Ehhez meg mi közöd van?

Hatásszünet. Lerázza a vízcseppeket, kéztörlő hűján a farmerébe dörögli a tenyereit, a szemembe néz, és azt mondja:

– Nézd, neked akarok jót. Menj haza még most, amíg van hova.

Te figyelj, az lehet, hogy valami rajongóddal találkoztam a mosdóban?

Erre lesmárol.

Gyümölcsbor íze van.

A telefonban más a hangja, mint tegnap éjjel volt. Akkor is halkan beszélt, de most nem egyszerűen halk, hanem erőtlen, mintha álomból ébresztették volna, vagy pont az elalvás határán lenne.

– Ugye nem esett bajod?

– A robbanásra gondolsz? Nem igazán, de te honnan tudsz róla?

– Bemondta a rádió.

Nem emlékszem rádióra. Még számítógépre sem.

– Egy fura zsarú azt akarja, hogy menjek vissza oda, ahonnan jöttem.

– Hát gyere. Nyitva lesz az ajtó.

Ezzel leteszi. Állok szakadt ingben, mögöttem a romhalmaz és egyre kevésbé hiszem, hogy hazaérek ebédre.

Összerezzen minden érintésre és nem tudtam eldönteni, hogy nyögései a fájdalom vagy a gyönyör hangjai. Még az is átfutott az agyamon, hogy megkérdezem tőle, szűz-e talán, de mire ez eszembe jutott, már úgymint késő volt.

Végül halk sóhajjal húzta maga köré a takarót, hosszúkás gubó az ágy szélén, ami annyit se mond, hogy itt aludjak vagy induljak hazafelé.

Néztem egy darabig a plafont, aztán a lepedőt, hátha találok rajta vérpettyeket, de a nyirkos foltnak nincs színe.

Szomjas vagyok. Rá szeretnék gyűjtani. Fogalmam sincs, hol a fürdőszoba, és a jelek szerint a lakás nemdohányzó. Kiülök az ágy szélére, közben magamra ráncigálom a boxeralsóm. Hideg a padló.

Felállok, de alig tettem néhány lépést az ajtó felé, meghallom a suttogását: – Ne menj el! Apu haragudni fog.

Akkor és ott úgy értettem, anyu fog haragudni, de már tudom, hogy ez nem valami elcseszett szerepjáték kezdete volt.

– Csak inni szeretnék.

– Az erkélyen rá is gyűjthatsz.

Ezzel még mélyebbre húzódott a takaró-gubó belsejébe, én meg óvatos lépésekkel megcélzom a fürdőt. Szűk kis helyiség, megfordulni alig lehet benne. Poharat persze nem hoztam – a konyhában úgymint csak eltévednék –, így simán ráhajolok a csapra és nyelem a fémes ízű vizet. Az első hűvös kortyok után egyre langyosabb lesz: mikor kinyitom a szemem, az összegömbített tenyereimbe testmeleg, az alvadt vér és a babaszéklet árnyalataiban játszó folyadék csorog. Klór- és csatornaszaga van.

Prüszkölök és káromkodok, a lé szörcsögve eltűnik a lefolyóban. Elzárom a csapot, kézmosás helyett csak megtörlöm magam egy darab vécépapírban és visszaindulok a hálóba. A lefolyó gurgulázva búcsúzik tőlem: mintha egy torokon szúrt medve agonizálna.

Minden oké?

Baj van a vezetékekkel.

Mert Apu dühös.

Kellemes környék: a betonból felhúzott társasházak közti tereket parkosították, ráadásul arra is figyeltek, hogy ne rohadjon le az egész. A virágágyásokban a virágok tényleg virágoznak, a padokon párocskák és babakocsis anyukák üldögélnek, sehol egy csöves, aki megpróbálna melléjük feküdni. Valahol hátul, egy nagyobb fa árnyékában párfős tinibanda dohányzik, de a ruhájuk alapján, ha elszívták, mosolyogva ülnek majd be a délutáni emelt szintű töriórára.

A lakás, amit keresek, a földszinten van, három lépcső, egy takaros ajtó, mellette egy aprócska csengő, az ablakban pedig piros és rózsaszín muskátlik.

Megtorpanok pár másodpercre a lépcsők előtt, hirtelen egészen biztos vagyok benne, hogy semmi keresnivalóm nincs itt, de végül mégis megnyomom a csengőt. Izzadt vagyok és bűdös, a kialvatlanságtól ráncokból gyúrt maszk tapad az arcomra.

Csöngetek kétszer, de nem jön válasz. Közben a cigis diákcsoport elindul a fától ebbe az irányba, most nem tűnnek olyan felszabadultnak. Harmadik csengetés helyett elfordítom a kilincsgombot: az ajtó tényleg nyitva. Hátra se nézve besurranok és ráfordítom a kulcsot.

– Helló...

Félhomály az egész lakás. A függönyök behúzva, a levegő hűvös és állott, reggel óta itt nem nyitottak sem ajtót, se ablakot.

– Itthon vagy?

Nem ugrik be a neve. Egy furcsa becenév volt, amit reggel talán még tudtam, de most egyszerűen nem ugrik be.

Reflexből leveszem a cipőm és beljebb megyek. A konyhában senki. A fürdő ajtaja nyitva, ott sincs senki. Az előszobában takarosán egymás mellé téve ülnek a cipői. Nagyon kedves kis lábfejei vannak, ez tegnap éjjel is feltűnt.

A háló szinte sötét, a függöny résein átszűrődő fénypázmák rávetődnek az ágy szélén heverő takaró-gubóra. Mintha fel sem kelt volna, pedig emlékszem, hogy együtt kávéztunk. Még beszélgettünk is valamennyit, mielőtt elköszöntem.

– Jól vagy?

Nem látom, hogy lélegezne. A gubó mozdulatlan.

Leguggolok mellé, végigsimítok a takarón, aminek ruhaanyag helyett sima, kitines tapintása van, a színe pedig egy árnyalattal rozsdabarnább, mint éjszaka volt. Nem látom az arcát: a fejrésznél csak a haja lóg ki, félresöpröm és megpróbálok benyúlni az arcához, de a gubó szorosan zár. Óvatosan feszegetem, tépni nem merem, a matatásom meg csak halk zizegésre elég.

Görcsben a gyomrom. Hozni akarok egy kést a konyhából, amivel kibonthatom, de nincs bátorságom belevágni.

A nevét sem tudom.

Haza akarok menni, és aludni végre.

Reggel az ajtaja előtt kávéztunk. A napfénytől hunyorogva kortyoltam a bögrémtől, ő meg úgy támaszkodott a három lépcsőfok melletti korlátnak, mintha félne, hogy összeesik.

– Megadod a számod?

– Persze.

A rengeteg mondanivalóm, ami tegnap még volt, mára elfogyott. Megcsörgetem, anélkül írja be a nevem a szám mellé, hogy akár csak rám pillantana. Mondok valamit a szép környékről és a parkról, de csak egy fáradt „nekem mondd?” mosolyt kapok válaszul.

70 Leteszem a kávésbögrét az ablakpárkányra: – Ideje indulnom.

Alig észrevehetően biccent: – Vigyázz magadra.

Te is. Mire kiérek az utcára, beüt a kávé, gyújtok még egy cigit, és reggeli bizsergéssel a gyomromban lépdelek az egyetemistákkal meg multisokkal teli sétálóutca felé.

Osonó tolvajként csukom be magam mögött az ajtót. Pár méterrel a lépcsőfokok előtt még mindig a diákcsoport bagózik, mind rám néznek, ahogy kilépek és a tekintetükben nincs egy árnyalatnyi kedvesség sem. Mintha el akarnák állni az utam, de nem érdekel, kikerülöm őket, túl vagyok rajtuk, mikor az egyik utánam szól:

– Vigyáznod kell rá!

Válasz nélkül szaporázom meg a lépteimet. Hallom, ahogy megindulnak mögöttem.

– Azt mondtam, vigyáznod kell rá!

És akkor rohanni kezdek.

Kegyelmi állapotban vagy, mondja Apu a bűzben és a sötétségben. Kegyelmi állapotban vagy, és nem érzem, hogy megbecsülnéd.

Apu nagy és legyőzhetetlen, egy dolgot mondhatsz neki ilyenkor:

Sajnálom.

Engem lepett meg a legjobban, hogy gond nélkül hazaértem. Nem siklott ki a villamos. Nem robbantak fel sorban a kínai büfék, kilós ruhaboltok és kávézók, ahogy elsétáltam mellettük. Csövesek jöttek oda hozzám az aluljárókban pénzt kérni, de nem mondtak semmi fenyegetőt. Az iskolákból kicsődülő diákcsoportok szó nélkül sétáltak el mellettem, ahogy az üldözőim is eltűntek egy sarok után.

Az otthonom a helyén. Az ajtó zárva, ahogy hagytam, az állott cigifüst és a telipakolt, de be nem indított mosogatógép illata megnyugtató ismerőséggel vágódik az arcomba. Nem kell zuhany, nem kell étel, csak egy nagy pohár víz, a csapot meg sem merem nyitni, inkább kiveszem a hűtőből azt a félig telt műanyagflakont, amit még két hónapja raktam be, és vagy kétszer ittam belőle összesen.

Oldalamon a hűtött vizesflakonnal lépek be a hálószobámba, az ágyam összedúrva, ahogy hagytam, a levegőben verejtek, hajdani szellentések és elhűzódott maszturbációk bukéja úszik.

Indokolatlan biztonságérzettől hajtva meztelenre vetkőzök, és pár perc múlva már alszom is.

– Szóval meghúztad valami gengszter lányát.

Sötétedés után hívott, amikor még mindig aludtam. Belehadarta a telefonba, hogy igazán ihatnánk valamit, és most itt vagyok: kerthelyiség, zúzott kő nélkül, fáradt sör műanyagpohárban és lampionos félhomály. Kérés nélkül vesz a cigimből. 71

– Lehet, hogy politikus.

– Egy politikus nem fogja rád robbantani a Starbucksot – közli teljes átéléssel. – Nekik az csak nyűg, magyarázkodni kell, közbiztonság meg faszom, ezt valami másfajta állat csinálta.

– Nem olyan lakása van, mint egy gengsztercsajnak.

– Honnan tudod, milyen lakása van egy gengsztercsajnak?

– Elképzelttem.

Leszívja a füstöt, iszik a söréből, aztán kifújja a füstöt.

– Azt olvastam, több tucatnyian meghaltak, de nem találtak bombára utaló nyomot. Gázszivárgás, zárlat, ilyeneket mondanak.

– Én meg csak véletlenül arra jártam.

– Aha. – Sörkorty. – Volt bármi gyanús a csajban azon kívül, hogy lefeküdt veled?

Hogyne. Reggelre lepkegubóvá változott.

– Csendes lány. Alig beszél, csak néz és mosolyog. Komolyan azt hittem, hogy még szűz.

– Hány éves?

– Míttomén. Huszonnégy?

– Ugye most nem szoroztad fel kettővel?

– Kurvára nem szoroztam fel kettővel.

– Láttál hullát?

– Hogy mi?

– A robbanásnál. Láttál hullát?

– Láttam. Egy csávónak lejött a fél arca.

– Én még sose láttam hullát. Adsz még egy cigit?

Elé pöccintem a dobozt: – Kurvára ki vagyok veled segítve.

Rágyújt, füst, sör, füst: – Tehát meghúztál egy fura csajt, aztán rád robbant a sétálóutca. Mi volt még?

– Mintha figyelmeztetni akartak volna.

– Kik?

– Random figurák: egy fickó odajött a budiban és megfenyegetett.

– Mivel?

Elgondolkodik: – Igazából semmivel.

– Na, jól van, baszd meg, itt vannak a tanácsaim. Ezt megisszuk. Lehet, hogy utána iszunk még egyet, aztán hazamész és addig alszol, amíg ki nem tisztul a fejed. Mire eltakarítják a romokat, te már nem is fogsz emlékezni az egészszre, *capisce?*

72 Hogy a francba ne.

A kávésbögre a kezemben, már az illata is felébreszt, a matracom ott hever az ágya mellett, a gubó pedig nem változott semmit. Éjjel óránként felriadtam, aztán csak ültem a sötétben és figyeltem, hátha történik valami.

Nincs kedved felébredni végre?, kérdem tőle, de ugyanolyan némán hever, mint az elmúlt hét minden napján.

Szétválnak a sarkon, kér még egy cigit búcsúzóul, és ellát mindenféle jótanáccsal a pihentető alvás elérése érdekében. Kajla mosollyal fogadom őket, aztán megindulok hazafelé, szapora léptekkel a hólyagomat feszítő utolsó korsó sör miatt.

Ez az utca keskenyebb, mint a felrobbantott délelőtti volt, de különös módon üres. A bejárata előtt taxik húznak el, hogy a legfáradtabbak is békében ha-zaérhessenek, de a partyzáró tömeg mintha kerülné ezt a zugot. Bár, nincs is benne más, csak csupasz téglafalak és lehúzott redőnyök.

Középtájt járok, mikor a hátam mögött kiugranak az aszfaltból a cölöpök, amiket általában arra használnak, hogy lezárják az utcát az autós forgalom elől. Három fémhenger, egyenlő távolságra egymástól. Néhány másodperc múlva felpattannak előttem is. A futás csak addig tűnik jó ötletnek, amíg nyugtalanító zümmögéssel nem kezd elektromosság cikázni köztük. Lezárult az utca előttem és mögöttem is.

Nekidőlök az egyik házfalnak. Esélyem sincs átugrani a rögtönzött villanypásztorokat, épp azon gondolkodom, hogy hamarabb ki tudnék találni valamit, ha előbb könnyítenék magamon, mikor valami kattan, és nyikorgást hallok. Egy csatornafedő, tőlem alig pár méterre, fémes kaparászás kíséretében, félrecsúszott.

Vetek egy búcsúpillantást a sercegő árapázmákra, majd tudomásul veszem: egyetlen irányba vezet az út, az pedig a lefelé.

Őrizned kell, cuppogja Apu óriási szája. Őrizned kell, ahogy milliányi here őrizte előtted a lányaimat, és milliányi fogja, az idők végezetéig.

Mert én vagyok a város, és ha ellenkezel, húspép lesz belőled, még mielőtt elérnéd az autópályát.

Öklendezek a búztól, első dolgom odalent, hogy hányok egy kisebb adagot, aztán szakítok egy darabot a másík kedvenc ingemből, és az arcom elé kötöm. Vizelés közben fél kézzel csúcsra húzom a telefonom fényerejét, de csak annyit ér, hogy az árnyékok nagyobbaknak tűnnek tőle. Egyelőre 73 a vaksötétben elindulni sem tűnik jobb ötletnek, mint nekirohanni a fenti villanypásztoroknak. A lábam mellett elszalad egy patkány, vagyis remélem, hogy egy patkány.

Lerázom a farkam, próbálok kitalálni, melyik irány lehetne a legjobb, mikor a csatorna falában halovány fényvel kigyúlnak a lámpák. Mutatják az utat: egy kanyar és még egy, kétszer hányom el magam addig, de végül odaérek, Apu pedig kedélyesen üdvözl.

– Gyakran csinálsz ezt? – kérdeztem tőle, ahogy tegnap éjjel becsuktuk a hátunk mögött az ajtót, és gyengéden nekitaszított az előszoba tarka falvédőjének. Lesüti a szemét, és játszani kezd az inggombjaimmal.

– Most először. És te?

– Néha.

Egy gomb. Két gomb.

– Néha vadászol éjszakai pillangókra?

– Vadászatnak nem mondanám.

Megcsókolom a nyakát, karcsú, szeplőtelen és gyümölcsillata van, erre sóhajt egyet és lerántja a vállamról a kigombolt inget.

– Hányan voltak előtted? – suttozja.

– Nem tudom. Hárman-négyen talán.

Az ujjai végigfutnak a hátamon.

– De egyik sem volt olyan, mint én.

Egyik sem volt olyan, mint te.

Apu hatalmas, betölti a zsákutcát a csatornában, széltében-hosszában egyaránt. Alig különbözik a színe attól a trutymótól, ami tegnap éjjel jött a csapból, csak sűrűbb, és ettől egy árnyalattal sötétebb. A szemei csomóba tapadt használt övszerek, elmosódott vonásait véccén lehúzott embriók és döglött patkányok rajzolják ki krémes húsából. Hosszúkás gömbtestéből piszkosfehér szálak feszülnek minden irányba, mint a pókháló: ezek vezetnek fel, fel a Starbucksok konyhájába, a vízcsapokhoz, az utcai lámpákhoz, az aprót zabáló parkolóórákhoz, és ezek kandikálnak minden éjjel a járda melletti vizelettöcsákból.

Nem vágyom a sajnálatodra, mondja, a szolgálatodra vágyom, amit teljes szívvel végzel majd nekem.

Elmondja, mi a feladatom. Elmondja, hogy mindnek vállalnia kell, aki a lányával kezd, mert azt nem lehet, hogy a herék csak spriccolják a magjukat, és senki néz a körmükre.

74 Megértő arccal hallgatom panaszait: néha öklendezek a büztől, de már minden kijött belőlem, mikor leereszkedtem ide.

Azt megkérdézhetem, mi lesz belőle, ha kinyílik a gubó?
Egy pillangó, amit imádnod kell. Mi más lenne?

Azt a kávé t bontom fel, amit már én vettem, az előző üres zacskóját pedig rutinos mozdulattal dobom a mosogató alatti szemetesbe. Az illata pillanatok alatt betölti az aprócska konyhát, közben a hűtőhöz lépek, de meghallom a kítin a reccsenését.

Visszarohanok a hálóba, mire odaérek, már szinte teljesen kibújt a gubóból, a testét áttetsző nyálka borítja, a karjait pedig úgy fonja maga köré, mintha fázna. Hozok neki egy törölközőt, a vállaira terítem, megsimogatom a hátát és a fülébe súgom:

– Sokáig aludtál.

– De te megvártál.

– Mert nincs még egy másik olyan, mint te – válaszolom, de úgy, hogy Apu is hallja ott lent, a drága Apu, aki négy napja az én házamat is felrobbantotta, pedig csak egy tucat tiszta alsóért mentem haza.

